

Proslava v počastitev slovenskega kulturnega praznika je bila v petek, 6. februarja 2015 v Domu kulture Lenart. Na prireditvi so nastopili : Mladinski pevski zbor OŠ Lenart, pod vodstvom Marine Zimič, učenci glasbene šole Lenart: Lara Trojner, Anja Zorjan, Jana Zorko, Žak Grajfoner Petrič, profesorici Slavica Kurbus in Zala Čuček Rojs, mladi pesnici Martina Fridl in Lara Šalamun, ženski trio Amadeus, pesmi je recitirala Katarina Leš, na violino sta zaigrali Tanja Dvoršak in Iza Waldhutter, prireditev je povezoval Blaž Pernat. Vsi nastopajoči so igrali skladbe, peli in brali dela slovenskih avtorjev. Kulturni program je bil raznovrsten, izveden na visoki ravni, razgiban in mladosten. Slavnostna govornica je bila STANKA DEVJAK iz Maribora. Piše pravljice, njihovo sporočilo je ljubezen, dobrot, lepota in druge skrivnosti, ki bogatijo življenje. Navajamo le nekatere, ki so izšle v knjižni obliki: Miško balalajček, Viharnik, Agata, žlahtni cvet s Štraleka, Božične zgodbe iz cerkvenega zvonika in druge. Piše tudi pesmi.

STANKA DEVJAK je povedala:

Spoštovani gospod, magister Janez Kramberger, župan Občine Lenart,
cenjeni gosti, spoštovane gospe in gospodje!

Kultura ima veliko obrazov -
in še več zrcal
- takšnih in drugačnih.

Recimo, kulture velíkih narodov in kulture
majhnih narodov. -
Velíki obrazi kulture nasproti majhnim.

Denímo, Rimska kultura. -
Kultura velíkega cesarstva
nasproti kulturam podložnih narodov,
ki jim je Rim dolga stoletja gospodoval.

Toda velikost nekega cesarstva
še ni merilo za njegov trajen obstoj, kakor vemo,
še zlasti, če pomislimo,
kako je končala ta, nekoč, vélika rimska kultura.

Ne velikost, ključne so vrednote.
Kolikor bolj nek narod
neguje svoje vrednote,

toliko bolj trden je.

To so resnični, prvinski obrazi
kulture slehernega naroda.

Tudi našega, četudi smo morda -
v primerjavi z drugimi,
majhen narod.

Ob tej lepi priložnosti bi vam želela spregovoriti
prav o vrednotah, o tistih,
ki nas na poseben način povezujejo med seboj. -
Ali ni takšna vrednota dom,
kamor lahko pridemo v vsakem trenutku,
sedemo za mizo
in povemo, kar nam leži na duši?

Ali ni to naš rodni kraj,
kjer nam je tekla zibelka,
kjer nas je mati pestovala
in nam pela uspavanke?

Slovenske uspavanke.
Jih še poznamo in zapojemo?

Ali ni to hlebec kruha,
spečen v krušni peči,
dišeč bolj kot vse cvetíce tega sveta
in slajši od najslajšega medu?

In ali ni to rujna kapljica,
katere grozdje je zorelo
v domačem vinogradu?

Ko jo gledamo v kozarcu,
vidimo v njej zlato sonce Slovenskih goric,
ki vzhaja izza vzhodnih gričev in gre spat za zahodne.

Ali se ne zrcali v njej
tudi pogled na mogočen Hrastovski grad,
s širnimi polji pod njim,
ki so v slehernem letnem času prekrasna? -

Tako sedaj, ko počivajo, pod snežno belo odejo
kot tudi tedaj,
ko na njih cvetí oljna repica,

in nas kar vabi, da bi prijeli za čopič
ter naslikali eno samo, brezmejno, rumeno njivo?
Tukaj so seveda tudi naše lepe domačije,
skrbno vzdrževane,
iz katerih so izšli mnogi rodovi
dobrih, plemenitih ljudi, ljudi, kakor ste vi!

Kakor so bili vaši očetje in dedje,
ki so zasadili tiste stare, stare jablane.

Jih še obrezujemo, pomlajujemo
in na novo posajamo
za naše vnuke?

In ali niso v zrcalu,
ki odseva našo kulturo, tudi vsi ljudje, ki tukaj
živijo in delajo,
oziroma si delo prizadevno iščejo?

Ljudje na kmetijah,
v delavnicah in trgovinah,
v tovarnah, uradih in šolah,
ki se trudijo, da dobro opravljajo
svoje delo in da prislužijo vsakdanji
kruh zase in svojo družino?

In ali niso v tem ogledalu naše kulture tudi
naši najmlajši, naši otroci,
naš up in ponos?

Jim skušamo razložiti,
kako pomembno je,
da kupujemo pridelke,
hrano in druge potrebščine
pri domačih kmetih in tukajšnjih trgovcih
ter obrtnikih?

In ne nazadnje,
ali ne gledamo v ogledalu naše kulture
tudi čist zrak, reke in potoke? -

Naše pravo in resnično bogastvo,
zlató, neprecenljive vrednosti,
ki ni, ne more in ne sme biti naprodaj,
saj je last vseh nas
in last vsakogar od nas?

Vse našteto namreč določuje naš kraj
in ga dela posebnega,
enkratnega, nam dragega.

Kakor je tudi Lenart in kakor so
Slovenske gorice s svojo naravo,
jezeri, griči in polji,
hišami, cerkvami in kapelami
ter tukajšnjimi ljudmi
nekaj posebnega in neponovljivega.

Zato imamo te kraje radi,
in se vedno znova radi sem vračamo.

Vse našteto je le nekaj drobcev iz mozaika,
ki sestavlja
zrcalo tukajšnje kulture.

Kulture, ki sega čez krajevne meje.
Ki se povezuje s kulturo sosednjih krajev in občin
in seveda še širše.
Ki je odprta za drugačnost,
a nadvse rada ohranja, kar je njej lastno.
Ki ima rada dobre sosede in je tudi sama
dober sosed.

Takšna kultura iz majhnega naroda dela
majhen véliki narod.
Narod dobrih ljudi.

Narod, ki ima ne glede na majhnost
svojo trdnost in zato tudi svojo prihodnost.
Ker ljubi svoje, domače, a spoštuje vse,
kar mu dobrohotno prihaja naproti
od drugod.

Ali kakor je rekel
doktor France Prešeren:

> Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da, koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag,

le sosed bo mejak!<

{pgslideshow id=660|width=640|height=480|delay=3000|image=L}